

אמאלה יקרה,

הנה הגעת אל המנוחה, ליד אבא, אבינו היקר ואישך האהוב.

אבא הלך כמעט לפני 28 שנים, ותמיד ייחלת לפחות לחלום עליו, ולא זכית. והנה, יומיים לפני שנפרדת מעימנו, סיפרת לאמי – המטפלת המופלאה שלך, שחלמת עליו, על אבא, והנה אתם רוקדים – וואוו.

הוא ידע שאת מגיעה והזמין אותך לרקוד, ועכשיו אתם רוקדים למעלה.

ואנחנו, פה למטה, בוכים, אבל גם צוחקים, כי הרבה ממך נשאר בנו.

הייתה בך רגישות מופלאה לכל אדם ולכל הסובב. ראית כל מבט, וזיהית כל קושי אצל האחר, שקיבל מענה בצורת חיבוק או מבט אוהב. הייתה בך סקרנות ללא גבול, לא הפסקת ללמוד דברים חדשים וגם להכיר אנשים.

לפני שנתיים שמעתי ממך חידושים בתחום חקר המוח.

במשך תקופה ארוכה היית מצלצלת אלי לשאול על פרשת השבוע או להשמיע הבנות שלך בעניין.

הייתה בך אמונה פשוטה וחזקה והנחלת אותה לי. ינקתי אותה ממך. אבל גם לא חסכת את שבטך, כאשר משהו מהעולם האמוני לא נראה לך. את זרעת בי את התהייה הגדולה על מופלאות הקשר של עמנו.

ראיתי אותך מזילה דמעה על יהודי שנכלא בכלא בארגנטינה. ושאלתי – לא ידעתי שיש לנו קרוב משפחה שם, ובאמת לא היה קרוב משפחה. "אז למה הדמעה?" כי באמת זו משפחה – "כאיש אחד בלב אחד".

את זה קראנו בפרשת השבוע שקראנו אתמול, ואז נפטרת סמוך לקריאת פרשה זו.

גם חדות הייתה בך. חדות שזיהתה כל זיוף, וכאשר זיהית זיוף כזה, נפנת אותו מיד. אבל החדות שלך הייתה רכה ועם חצי קריצה.

אימא, היית אדם של אנשים, אהבת אותם והם אותך, יצרת קשרים תוך שניות, ידעת לגשר על הבדלים ושוני ולמצוא נקודות חיבור ועניין. היית גם מצחיקה ושחקנית מלידה. זכינו בלילות שבת לביקורים של מיסטר בין על שולחן שבת – כולם היו על הרצפה.

מגיל צעיר רקדת ואת זה עשית עד כמעט היום.

לפני כ-10 שנים, יצאת לערב ריקודים עם בחור בן 37, הוא סיפר אח"כ שהיה לו קשה לעמוד בקצב שלך.

ומעל לכל אימא יקרה, ידעת להגיד **תודה**.

אמרת תודה לאח שהכניס לך מחט לוריד.

אמרת תודה כשהכינו לך כוס תה.

אמרת תודה כשהגעתי לבקרך ושהלכתי בזמן...

אמרת תודה למי שחייך אלייך.

אמרת תודה לחיים

והחיים אמרו לך תודה – על שהיית פה והקמת תנועה מאפס וקיבוץ מאבנים, וריפאת חולים, וילדת ילדים, והתגברת על המוות של אחינו הגדול – מוי'שלה. ולא וויתרת גם כשאבא הלך, והמצאת את עצמך מחדש.

ונדמה לי שגם עכשיו את אומרת תודה ושזכית והלכת מתוך שינה וצלילות.

היה בך כוח חידוש מופלא והצלחת גם ליילד את עצמך מחדש.

וכך היה לפני כ-3 שבועות בבי"ח במאבק על כל נשימה. לאחר 3 שעות, כמעט קרעת את מסכת החמצן ודפקת על המיטה ואמרת – אני אחיה.

אימא, יש לי חדשות בשבילך – את חיה גם עכשיו.

את חיה בתוכנו – בנייך, נכדייך, נינייך, כלותייך וכל מי שזכה להכיר אותך.

החיות שבך, חיה ותעבור מדור לדור ותמשיך להיות פה.

תודה אימא שזכיתי להיות לך לבן.

תודה שהבאת אותנו לעולם, ושזכינו לגדול מתוך ביטחון ואמונה לתוך חיים של משמעות יהודית מתחדשת ומתעצמת.

תודה אימא יקרה. אני בטוח שאת שמחה עם אבא ומשה'לה.

ציון

שני מנהגים ידועים יש בישראל סביב הקבר:

1. לשים פרחים.

2. להניח אבן.

כל אחד מביע צד חשוב של הפרידה מאדם אהוב. יש את הפרידה ממה שלא נראה עוד – החיבוק, הבלורית המדהימה שלך, הריקודים, יכולת המשחק ועוד.

וזה מתבטא בפרחים שרישומם ניכר, צבעוניים, מגוונים, אבל זה פורח לזמן קצר, ועוד מעט נובל "רציף יעוף וכענן כלה"... ועל זה הצעיר שלא זכה להיפגש את כל שעבר וחולף כמו הפרח.

ומנהג נוסף הוא להניח אבן שהיא שורדת שנים רבות, שזה מסמל את מה שעובר ונשאר בנו לדורות. כל הערכים והדברים שעוברים לדורות הבאים.

ציון

